

DET DER GIK GALT

Martin og jeg skulle til fest i aften. Martin var mere udadvendt end mig. Martins forældre var stinkende rige, så han fik penge til alt. Martins far var en af de rigeste i hele Århus, for et par år siden kom Martins far på en fantastisk nytænkende ide. Han lavede millioner det første år, og lige siden er det vokset. Mig derimod, jeg hedder Hans, er på samme alder som Martin, 15 år. Jeg er ikke lige så udadvendt som Martin, jeg er mere den stille type. Martin er glad for pigerne, og de er glade for ham. Men de er tværtimod ikke lige så glade for mig. Pigerne kan godt lide Martins lange lyse hår og hans blå øjne. Men de er ikke så glade for mit korte brune hår og mine grønne øjne. Mine forældre er langt fra lige så rige som Martins forældre, derimod er de faktisk lidt fattige.

For nogle år siden sagde mine forældre, at jeg skulle have et fritidsarbejde, så jeg kunne købe mit eget tøj og alt andet, jeg havde brug for. Jeg spurgte dem hvorfor, og de sagde bare, at jeg havde brug for at tage ansvar. Men jeg troede ikke på dem, jeg vidste godt, det var fordi, de ikke havde råd. Martin får derimod betalt alt af sine forældre. Han går i det dyreste mærketøj og får nyt tøj hver uge. Martin og jeg har været bedste

venner siden 0. klasse. Vi begyndte i den samme klasse uden at kende hinanden, men lige siden har vi været bedste venner. Vi har gjort næsten alt sammen, og nu har vi så valgt at tage til vores første fest sammen.

Vi blev inviteret af nogle fra parallelklassen eller det vil sige, Martin blev inviteret. Martin havde sagt, at han kun ville tage med, hvis jeg også blev inviteret. Det sagde de ja til, alle pigerne ville bare have Martin med, drengene også.

Klokken var kvart over to, og vi havde fri fra skole. Vi skulle hjem til Martin, hvor vi skulle spille Fifa og gøre os klar til festen.

Hjemme hos Martin var det som om, at Martin ikke helt kunne koncentrere sig om Fifa-spillet. I stedet syntes han, at vi skulle se, hvad forældrene havde i deres barskab. Der var mange ting - flere ting end jeg nogensinde havde set på en gang. Martin startede med at drikke 5 shots - jeg tog kun 1. Det var første gang, jeg drak alkohol, og mine forældre havde advaret mig om at passe på. Ikke at jeg altid lyttede til mine forældre, men jeg var nok lidt bange for, hvordan jeg ville blive efter at have drukket. Jeg så også Martins facade krakelere. Og det var her, han grædende fortalte mig, at hans forældre skulle skilles. At hans far var røget i fængsel på grund af svindel. Alle deres penge var væk, mor havde intet job, og far var i fængsel. Alt værdifuldt ville blive taget fra dem, bil, hus, møbler og alle de dyre ting de havde. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre for at trøste ham, så jeg sagde ikke så meget. I dag ville jeg ønske, jeg havde prøvet.

Inden vi kom til festen, var Martin allerede fuld, han havde drukket alt alt for meget - humøret var bedre - nærmest i top, men jeg havde svært ved at genkende min ven. Hans stemme overdøvede konstant den høje musik - og jeg hørte, hvordan han viste sig frem og pralede af sine dyre ting. Jeg vidste, han løj - alt ville jo blive taget fra ham, og til sidst blev han så meget, at jeg rejste mig fra mit hjørne og gik hen og tog ham med udenfor. Jeg sagde til ham, at han burde sige sandheden - især fordi det ville blive svært at forklare til de andre efterfølgende. Selvfølgelig lyttede han ikke til mig, og jeg overvejede længe med mig selv, om jeg skulle fortælle sandheden til de andre - jeg vidste jo godt, hvad det ville gøre ved Martin, hvis jeg fortalte dem det, men måske fordi alkoholen havde gjort mig modig, valgte jeg at fortælle alle, hvordan det hang sammen. I dag - når jeg stadig for mit indre kan se, hvordan Martins verden faldt sammen i det øjeblik - fortryder jeg selvfølgelig. Inden Martin forsvandt ud af døren, nåede jeg at se skammen i hans øjne.

Næste morgen blev jeg vækket af min far, som fortalte mig, at de havde fundet Martin død. Han havde fået for meget at drikke og var blevet kvalt i sit eget opkast - der var intet, de kunne gøre. Jeg gik i chok, havde aldrig regnet med, at det ville ske for Martin, eller nogen andre jeg kendte. Alt gik i sort i mig, jeg havde lige mistet min bedste ven siden 0. klasse.

I dag når jeg tænker 20 år tilbage, er der meget jeg fortryder, og jeg tænker tit på, hvad jeg kunne have gjort anderledes. Hvis bare jeg ikke havde ladet Martin drikke så meget, hvis bare jeg aldrig havde sagt noget, hvis bare jeg havde holdt mere øje med ham, hvis bare, hvis bare Jeg fortæller altid denne historie til mine egne børn i håb om, at de vil have stor respekt for alkohol og huske at passe på sig selv og deres venner.

Tobias Engbjerg Jordt, 10. klasse